

Ἡ Φύσις

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὡς συνεργάται δεκτοὶ πάντες.
Συνδρομαὶ δεκταὶ
εἰς χαρτόνισμα πάντος ἔθνους,
προκληρωτάι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κίβρια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 10, χρυσὸς 12.
Ἐξωτερικῶς φράγκα 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ὀμήρου, 13 παρὰ τῷ Δυτικῷ ναῶ. — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8, — Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ ὑπὸ Χωρίτου. — Ὁ κόθος μου (ποίημα) ὑπὸ Μιλτ. Κορμπέτη. — Ἐπίσκεψις
Θήρας μετὰ τριακονταετῆ ἀπουσίαν. παιδικαὶ ἀναμνήσεις. Ὁ Τάκης ἐντός ἐκπαιδευτηρίου (συνέχεια) ὑπὸ Φ. Π. — Βοικέλαι
ἀκίφεις ὑπὸ Γ. Παπαγιάννη. — Δι' ἀπαράδοξοι περιπέτειαι ἐνός ῥώσσου σοφοῦ (μετ' εἰκόνων) (μετάφρασις) ὑπὸ Φ. Πρίντζη. —
Ἀναμνήσεις ὑπὸ Ντίβου. — Risposta ὑπὸ Γ. Πολίτου. — Αἰνίγματα. — Ἀλληλογραφία. — Ἀγγεῖλαι.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὡς γλυκὺ θαλπερὸν ἔαρ καὶ σε-
λογίζουσα αἰθρία διαδέχεται παγε-
ρὸν χειμῶνα καὶ ζοφερὰν ὑδατο-
σταγῆ ἀτμόσφαιραν, οὕτω δεινῶς
χειμαζομένην ὑπὸ τῆς ἀνομίας καὶ
τοῦ πνευματικοῦ σκότους τὴν ἀν-
θρωπότητα διέσχισεν ἀπ' ἀκροῦ εἰς
ἀκρον φωτοβόλος, ἐκθαμβωτικῆ,
ἐκπαγλος λάμψις, ἥς ἔστ' ἀνεδεί-
χθη ἡ ταπεινὴ Βηθλεέμ. Ἡ πενιχρὰ
φάτνη καὶ ἡ χλιαρὰ τῶν ἀκάκων
τῆς ἀρετῆς ἐνοσρκώσεων πνοῆ θερ-
μαίνουσι τὸν βασιλέα τῶν βασι-
λευῶν των, ὅστις ἐξελέξατο τὴν
τοιούτην κοιτίδα, ἵνα ἀπὸ τῶν πρῶ-
των αὐγῶν τοῦ ἐπὶ γῆς βίου του
δώσῃ τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινο-
φροσύνης. Ὁ μέγας αὐτός τῆς ἀν-
θρωπότητος διδάσκαλος, ὁ φιλό-
στοργος αὐτῆς ποιμὴν, ὁ ἐνοσρκω-
θεὶς, ἵνα καὶ διὰ τοῦ αἱματός του
ἐπὶ θεμελιώσῃ τὰς βάσεις ἰδανικοῦ
κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, δώσῃ
ἀξιοθαύμαστον ὑπόδειγμα τῆς ἐπὶ
γῆς τελειότητος, περιβάλλεται σάρ-
κα καὶ ὀστέα, ἵνα ἡ ἀπίστος καὶ βε-
βακχευμένη ἀνθρωπότης θῆ τὸν
δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν
καὶ διὰ ζῶντος παραδείγματος
παιδαγωγηθῇ καὶ γαλουχηθῇ. Ὅ-
ποια ἄρρητος τελειότης, ὅποσον
σεμνὸν μεγαλεῖον, ὅποσαι αἰγλήσο-
σαι ὑποθήκαι συνοδεύουσι τὴν με-
λίρρυτον αὐτοῦ διδασκαλίαν! Τί
δὲν ἠνώρθωσέν αὐτῆ, περὶ τίνος δὲν
προεῖδε; Τὸ τῆς πολιᾶς ἀρχαιό-
τητος ἀξίωμα ἐδδόντα ἀντὶ ἐδδόν-
τος κατεκεραύνωσε μὲν ὁ μέγας
υἱὸς τῆς Φαιναρέτης, ἀλλὰ τὴν
διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἥτις ὡς ἀστρα-
πὴ διέσχισεν ἐπὶ μικρὸν οὐμπασαν
τὴν κοινωνικὴν ἀγλύν, ἐμελλε νὰ
στεγασθῇ ὁ φωτοβόλος ἥλιος
τῆς δικαιοσύνης διὰ τῶν παγχρύσων ῥημάτων του:
« Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρω-
μένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς κλπ.
ἅτινα ἀναντιρρήτως ἐφαρμοζόμενα ἀπεργάζονται θεῖαν

Ἡ πρώτη μεταμέλεια τοῦ ἀνθρώπου.
(Ἐκ τοῦ ἀπολεσθέντος Παραδείσου τοῦ Μιλτωνος).

καὶ αἰθερίαν κοινωνίαν, αἰχμηροτάτην ἐρημον οὖσαν εἰς
μίση καὶ ἐγκλήματα. Τίς πρῶτερος τοῦ μεγάλου τού-
του τῆς ἀνθρωπότητος νομοθέτου, ὅστις φείδεται καὶ
τοῦ αἱματος τοῦ πρὸς διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου προ-

ρισμένου άμνου, επίζητων άναίμικτον, πνευματικήν θυσίαν; Ουδεις άνειροπόλησε ένωσιν του άνθρωπίνου γένους, ως ο συμπαθέστατος Ναζωραίος; είπων «και γενήσεται μία ποιμήν, εις ποιμήν», ουδεις ενετείλατο την διάδοσιν των υποθηκών και επιταγμάτων του δια του λόγου και μόνου. Πάντες οι άρχηγοί θρησκευμάτων κραδαίνουσι δια των όπαδών των ρομφαίας και ξίφη γυμνά υπέρ την κεφαλήν των άλλοπιστων, έν ψ ο γλυκύς υιός της Παρθένου, τό εύσομον της άνθρωπότητος έαρ ως μόνον ούράνιον όπλον προτείνει την άγάπην. Την άγάπην, ης ήτο αυτή ή ένσάρκωσις, την άγάπην, ητις Αυτόν επί γης ήνεγκε, την άγάπην, ης ένεκεν άπέλυσε των άμαρτιών την έν τω οίκω του Φαρισαίου άμαρτωλήν γυναίκα, οτι ήγάπησεν αυτή πολύ. Την θειοτάτην φύσιν του, ίνα μη άγνοήση ουδεις αυτήν αναγκάζεται να όνομάση αυτός ούτος δια των «Εγώ ειμι ο άρκτος της ζωής, εγώ ειμι τό φώς του κόσμου». Διατυπώσας δε δια του λαμπρού χρωστήρος της θειοτάτης αυτού διδασκαλίας άπαν τό κοινωνικόν οικόδομημα, όπερ άναντιρρήτως θέλει επικρατήσει πανταχού, ένεκα της άκρας τελειότητος του, όπως δια της γεννήσεως του κατέρριψε την όξίαν και τό μεγαλειον των χρυσολάτων μεγαρών, καταστήσας αυτά πολλών ύποδεέστερα της πενιχράς μέν αλλά πλήρους ποιήσεως φάτνης, ούτω δια της εκ του κόφου άπελεύσεως του έπεστέγασε την υπέρλαμπρον αυτού διδασκαλίαν, δούς άπαραμίλλον δείγμα άνεξικακίας, μακροθυμίας πρωτοφανούς άφοσίωσης, θυσίας ως καλός και φιλόστοργος ποιμήν την ψυχήν αυτού υπέρ των προβάτων, ίδια δε υπέρ του άπολωλότος προβάτου, διότι ήλθεν εις τον κόσμον ούχι δικαίως καλέσαι, άλλ' άμαρτωλούς εις μετάνοιαν.

Δικαίως άρα ή άνθρωπότης, μνήμων της άνατολής τοιούτου φαινού άστέρος επί του πενιχρού αυτής στερεώματος και του ζωογόνου θάλπου, δι' ού ούτος εθερμάνεν αυτήν δια παντός, πανηγυρίζει την τοιαύτην χαρμόδουον ήμέραν, ητις ύπηρεξεν ή άφειτηρία της σωτηριωδέστατης των βεβορβορωμένων του Άδάμ άπογόνων άναγεννήσεως, μετ' εύγνωμοσύνης δε άρρήτου άναμνησκείται της μεγίστης ταύτης εύεργεσίας, ης οι άγλαοί καρποί όσημέραι πληθύνονται, ή δε ζειδωρος αύτης αύρα επί μάλλον εκτεινείται, επί μάλλον έξαπλούται και πνέει άπ' άκρου εις άκρον της οίκουμένης, ητις την ήσυχίαν, την γαλήνην, την εύημερίαν και την εξύψωσιν άρύεται εκ των ναμάτων της χρυσορρήμονος διδασχης του θειοτάτου και άνυπερβλήτου της άνθρωπότητος διδασκάλου.

Χωρήτης εκ Κορωπίου

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Αετέ πουλί περήφανο πάρε με οτά πτερά σου και φέρε με στη Μούρσει πατρίδα τή γλυκεία μου
 "Οί μη μ' άφήσης πάρε με θέλω ν' άρθώ κοντά σου; να ιδώ εκείνην π' άγαπώ πού λαχταρεί ή καρδιά μου.

Από τά σύννεφα ψηλά, ή από δένδρου κλώνο, όπου θά σταματήσωμε' θέλω να "δω εκείνην που μ' έδωκε τον έρωτα, τό στεναγμό, τον πόνο, και άφήρεσε δια παντός ψυχής μου την γαλήνην.

Θέλω να ιδώ τά μάτια της τά πολυαγαπημένα τά ζηλευτά μαλλάκια της, τό λούλουδέμιο στόμα τ' άρροπλασμένο σώμα της, τά φρύδια τά γραμμένα να ιδώ άν κρατή τον όρκον της, άν μ' άγαπά ακόμα

Εκ των όχθων του Νείλου

Μιλτ. Κ. Κορηίτης

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΘΗΡΑΣ ΜΕΤΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗ ΑΠΟΥΣΙΑΝ ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ Ο ΤΑΚΗΣ ΕΝΤΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια, ιδε προηγ. φύλλον)

Ενώ δ' έπορευόμην, καθ' όδον συνητήθη μετ' αυτού κ. Πεταλά, καλαιού εξ Αθηνών φίλου, καλλίστου και εύπαιδευτού νέου και νυν διευθυντού της έφημερίδος «Θήρας».

— Άδελφέ, μολ λέγει, περιχαρής ο κ. Πεταλάς, από χθές έμαθον ότι είσαι εδώ και σε ζητώ πανταχός, ει έγγεινεις; πώς εύρέθης εδώ;

— "Οί τον κ. Πεταλάν, δεν έπερίμενον να σε ιδω εδώ. Φίλε μου, τώ είπον, έφερα τον υιόν μου εις τό κατάστημα και ώφελούμενος της περιστάσεως επικέπτομαι τους συνδρομητάς μου.

— "Ωστε, άν δεν τό έμάθανον ή δεν σε άνεζήτουν, δεν θα έβλεπώμεθα.

— Πώς; πάντως θα έπισκεπτόμην τα γραφεία της «Θήρας» και της «Σαντορίνης» και αναγκαιώς θα συνητώμεθα.

— "Ωστε θα έχω την έπίσκεψίν σου και εις τό γραφείον μου.

— Άναντιρρήτως, διότι θα γράψω και περί, του τύπου σας.

— Περιγηγής δημοσιογράφος έγγεινεις; πού μεταβαίνεις ηδη;

— Εις έπίσκεψιν του φίλου και συνδρομητού μου κ. Π. Δελένδα, του βουλευτού σας.

— Αί, τότε θα σε συνοδεύσω, άν θέλης.

— Ευχαρίστως.

Και ενώ έπορευόμθα, συνητήθημεν και μετ' αυτού κ. Δελένδα καθ' όδον, οστις έπειδή είχεν επείγουσαν έργασίαν να τελειώση, ως μάς είπεν, προκειμένου ν' αναχωρήση δια τας Αθήνας, μάς ώδήγησεν εις την οίκίαν του, όπου μάς συνέστησε προς την αξιολόγον και εύγενεστάτην κυρίαν του Μαρίαν, προς την κυρίαν Μαρμαρίταν Βαζεγγίου, θυγατέρα του τέως προέδρου της Γαλλίας και ήμετέρου προστάτου, αιδίμου κ. Μιχ. Γκίζη και τους παρευρεθέντας κατ' εκείνην την στιγμήν εκεί κυρίου Βερνάρδου Κουέρτο μετ' της κυρίας του, Τραπεζίτην εκ Σύρου και προσωρινός δι' υποθέσεις των διαμένωντας τότε εκ Θήρας. Μετ' δ' ο κ. Π. Δελένδας μάς εζήτησε συγγνώμην και άπήλθε εις την έργασίαν του.

— Και πώς σας φαίνεται ή νήσος μάς; κ. Πρίντζη, ήρώτησεν ή Κυρία Δελένδα.

— Πολύ καλή και άρκετά άνεπτυγμένος κόσμος είναι εδώ άπληγησα, πλην μετ' λύπης μου, άντελήθη ότι τό γυναικείον φύλλον άδικείται.

— Από τί; ήρώτησε μετ' περιεργίας ή κ. Κουέρτο.

— Από έλλειψιν αναλόγων κέντρων, περιπάτων, συναστραφών, θεαματικών παραστάσεων, έσπερίδων κτλ. Μετ' λύπης μου παρητήρησα ότι αι γυναίκες εδώ είναι πολύ περιουσιμείαι ενώ έθαυμάσα τούναντίον την πνευματικήν αυτών άνάπτυξιν.

Πάσαι έγέλασαν δια την άπροσδόκητον έκφρασίν μου.

— Και πού αποδίδετε τούτο; κ. Πρίντζη, ήρώτησε μετ' ένδιαφέροντος ή Κυρία Μαρία.

— Μά... μάλλον εις την υπερβολικήν περιποίησιν αυτού από μέρους των άνδρων.

— Και πώς γνωρίζετε τούτο; οτι μάς περιποιούνται πολύ οι άνδρες μάς.

— Από δύο τινά. Πρώτον από την ιστορίαν, ητις παραδέχεται την καλλονήν της Θηραίας γυναικός και την άσχημίαν του Θηραίου άνδρός, και δεύτερον από την διαρκή οικουρίαν και διηνεκή άσυχλίαν εις τά οικιακά της γυναικός, άτινα έφελκώουσι την προσοχήν και περιποίησιν του άνδρός.

Αί κυρίαί παρητήρουν άλλήλας μετ' περιεργίας και σιωπής. ο δε κ. Πεταλάς ήναγκάσθη ν' αποδεχθί μετ' παρηγίας την γνώμην μου.

— "Ωστε όμοιάζομεν προς καλογραιάς, κ. Πρίντζη, είπε πάνυ εύφως ή κυρία Μαρμαρίτα Βαζεγγίου.

— Και μήπως ή Θήρα δεν είναι έν μεγάλον μοναστήριον, υπέλαβεν ο κ. Κουέρτο, αφού τόσο δύσκόλως δύναται τις να

φύγη έντευθεν ή και να έλθη και αφού μόνον αι εκκλησίαί είναι τό καταφύγιον των γυναικών; Θα παρακαλέσω μάλιστα τον κ. Πρίντζην να καταγγείλη και προφορικώς και έγγραφώς την άκαταστασίαν της επιδιόσεως και αποδιόσεως των επιβατών. Σας βεβαίω, οτι πολλοί άποφεύγουσι να ταξειδεύωσιν, άκριβώς διότι τά άμόλοια έλλυμενίζονται εις φοβεράς μακράς αποστάσεις.

— Δεν ύπέστην και εγώ προχθές τό μαρτύριον αυτό; και συλλογίζομαι μάλιστα, άν πρέπη ν' αναχωρήσω.

— Καλύτερον, μέινατε εδώ, άνέκραξαν πάντες, θα καλογηρέφητε και σείς.

— Είθε! κυρία μου να έμόναζον, αλλά ή φύσις νικά τας επιθυμίας μας και δυστυχώς δεν δύναμαι.

— Και πώς δύναμεθα ήμείς;

— Είναι φυσικόν άποτέλεσμα της ιδιότητός σας. Άν ή συγκοινωνία της Θήρας ήτο ύμαλή και εύκολος, σας βεβαίω πάσαι θα έγκατελείπατε την νήσον σας και οι άνδρες σας θα σας άνεζήτουν εις τά τέρατα της οικουμένης.

— Μά τόσον πολύ μάς έροθήθητε; Πολλοί μάς εκλαμβώνουν ήτίας ως άνοους και έλαφράς ως...

— Παρεξηγήθην ίσως. Θέλω να είπω, οτι τό γυναικείον προς τό άνδρικόν πνεύμα διαφέρει πολύ εδώ. Του μέν άνδρός είναι ήπιον, μαλακόν, και αγαθόν, ενώ της γυναικός είναι γοργόν, χάρην, εύφως, και πετεινόν...

Αφού δ' είπομεν έτι άρκετά εύτράπελα και σοβάρ' άπεχαιρέτησαμεν την εύχάριστον ταύτην συναστροφήν και άπήλθομεν εις μακρον περιπάτον μετ' του κ. Πεταλά και είτα έπεστρέψαμεν εις τό καφεναείον, Τη επαύριον ήτα Κυριακή.

Η Κυριακή έν ταίς μικραίς πόλεσι του Κράτους και ιδίως έν ταίς πρωτεύουσαις των νήσων ένέχει τι τό ιδιόζον, τό έπαγωγόν, τό αρχαϊκόν και δη χριστιανικόν, όπερ δυστυχώς ούδ' εις τας Αθήνας, ούδ' εις τας Πάτρας και Βόλον, Σύρον, Χαλκίδα κτλ. άπαντά τις ούδαμώς. Η χροιά της χριστιανικής και έξαιρέτου ταύτης ήμέρας από πολλού άτυχώς έχητο άπιούσα από της ελληνικωτάτης ήμων και χριστιανικωτάτης καρδιάς, τό δε θεϊον άρωμα του λιβάνου, μύρου, μύρτου και θυμου, εύτυχώς έτι εύρηται έν ταίς μικροπόλεσι ταύταις, όπου τό σώρωτρον του κακώς νοουμένου πολιτισμού δεν έφθασεν έτι έως εκεί όπως έγκαταστήη τό της ύλης και τέχνης.

Διήλθον της άγοράς της πόλεως έν μέσω πλήθους χωρικών και άστων προόντων και ζώων, έμπορευμάτων και έδωδύμων, βυτίων και τουλουμίων και δη κρεάτων και ίχθύων και άπροδοκίτως ηφράνθη επί της συναστροφής του κύκλου εκείνου.

Άλλος τις ίσως, Αθηναίος ή Παρισίνος, γαντιφόρος, θά προέβαλε τό βινομακτρόν του πρό της ρινός όπως άποφύγη την συναφειαν της λεπτής αισθήσεώς του προς τό άγνον μύρον της αρχαϊζούσης έτι εκείνης χριστιανικής πανηγύρεως. Εγώ όμως πλησιάσας έξήτασα τους πάντας και τά πάντα πριν ή έτι και ή είκων αυτή άποσκορακισθί από τας ελληνικάς ήμων καλένδας.

Μετ' την απόλυσιν της ιερής λειτουργίας προσέρχονται εκεί πάντες άστοί, χωρικοί και χωρικά, έμποροι και βιομήχανοι, ιερείς και πτωχοί και συναλλάσσονται και έμπορεύονται.

Και φυσικώς. Μετ' την προσευχήν ή συναλλαγή, μετ' την ψυχικήν διήλυσιν ή σωματική διάταξιν, μετ' τον πνευματικόν φόρον ή ύλικήν απόλαυσιν και είτα πάντες άπέρχονται εύχαριστημένοι και ο τόπος εκείνος κενούται.

Τίς διαργάνωσε τας πανηγύρεις και τά κέντρα, και τίς δια των μέσων τούτων συνήψε την αλληλλουσίαν των χωρικών σχέσιν και την άμοιβαίαν σύμπτυξιν των μικρών αυτών ανθρώπων;

— Η ανάγκη.

— Και την ανάγκην, τίς έγέννησε;

Την δεκάτην ώραν μετέβην εις έπίσκεψιν της σχολής των θηλέων του γαλλικού εκπαιδευτηρίου. Ηρέξαμην από του ναού. Η γλυκύσθογγος άρμονία του μουσικού όργάνου προς τας λεπτάς άθώας ώδας των μικρών κορασιών της μονής μοι άποσπώσι την προσοχήν και σταματ' πρό της θύρας του ναού.

Ητο πλήρης είκόνων και φώτων, άνθων και λιβάνου, άρχιερέων και ιερέων, άνδρων και γυναικών, κορασιών και παιδων, μοναχών και καλογραιών, πάντων γονυπετώς μετ' κατανώξεως και εύλαβείας άκρωμένων της ωδικής ιερής λειτουργίας.

Επλησίασα και μετ' έκπλήξεως είδον οτι δεν ύπήρχε πλέον θεσίς, ούτε δι' έμέ.

— Δικαίως είπον, διότι δεν είμαι εκκλησιαλάτης.

Είμαι χριστιανός, είμαι θεοσεβής, αλλά δεν είμαι και φίλος των ματαίων επιδείξεων και της κούφου φαντασίας. Εις τας μεγαλοπόλεις δεν άπαντά ή είλικρινής και άπείριτος; άθώς και άπλή αυτή χριστιανική συνάθροις. Πρωτιμώ δ' άπειράκις να φαίνωμαι χριστιανός όπου δει άλλ' όχι και τοιούτος όπου ού δει.

Εν τούτοις εκεί προσεικόσθη τόσον ώστε εισεχώρησα έντός του ναού χωρίς να τό ένόσω. Προέβην και εκάθισα πλησίον των καλογραιών, άδιαφορήσας έντελώς περί των περι έμού έντυπώσεων του κόσμου. Ρίψας δε βλέμμα περίξ, θαυμασίως παρητήρησα οτι ουδεις προσέχει τον νουν εις τους εισερχομένους και έξερχομένους και οτι πάντες τούναντίον είσιν άφοσιωμένοι εις την προσευχήν και την ιεροτελεσίαν.

— Α! κάλλιστα, είπον, κατ' έμαυτόν, τό χριστιανικόν ασθημα και καθήκον είναι πολύ άνεπτυγμένον ένταύθα και έκαστος γνωρίζει κάλλιον ήμων των μεγαλοπολιτών και μεγαλαύχων τό « γνώθι σεαυτόν ».

Ο νάος, τή επίμελετημένη φροντίδι των καλογραιών της μονής είναι κάλλιστα έστολισμένος και περιπεποιημένος. Λαμπρά και κάλλιστα και πλούσια και πολυπληθείς είκόνες και άνθη και ιερά σκεύη περικοσμοϋσιν αυτόν πανταχόθεν πολυέλαιοι δε και καθίσματα και τάπητες και κηροπήγια συμπλήρουσι την μεγαλοπρέπειαν και σοβαρότητα του ιερού αυτού τεμένους.

Τρεις ιερείς ιερουργούσιν, ενώ ο Έπίσκοπος Θήρας, άγιος Γαλιμπερτής και λοιποί ιερείς του καστήματος και οι Δομνικανοί μοναχοί μετ' παραδειγματικής εύλαβείας και χάριτος παρακολουθούσι την ωδικήν ταύτην λειτουργίαν, ης τά μουσικά ασματα είναι συνθέματα των καλητέρων εύρωπαϊών μουσουργών. Μετ' πολλής ήδονής και εύχαριστήσεως παρακολουθώ και εγώ την εξέλιξιν της ούρανίας ταύτης θυμηγύρεως και ένδομύχως λυπούμαι, διότι ο κόσμος ούτος δεν είνε έμπλεως από τοιούτων χριστιανικών καθήκοντων αλλά τούναντίον να είναι πλήρης παθών και εκδικήσεων, έγκλημάτων και ιοδύλων προθέσεων.

Ηδη ο ιερεύς ύφεί τά άγια μυστήρια, ή ωδική μουσική παρακολουθεί έναρμονίως την ιεροτελεσίαν και αι καρδίαι των εκκλησιαζομένων συναυψούνται εύθέως προς τον ύψιστον θεόν!

Όποια φιλοσοφία! ήν μάτην τό χρήμα και ή ψευδολατρεία ήητοϋσι να καθυποβάλλωσιν εις την μηδαιμόντητα. Μία τοιαύτη ιεροτελεστία υπερβαίνει τά δυσσεκατομμύρια βυτίων χρυσίου, και δυσσεκατομμυρίων άνθρωπίνων ψευδεπιδείξεων;

Υπάρχει σύγκρισις; Μετ' την περαιώσιν της λειτουργίας, πάντες άπεσύρθησαν εις τά ίδια πάνυ ήσύχως και άθρούδως, ώστε μόνον ψυχαί και ούχι άνθρωποι να εκκλησιαζόντο εκεί.

(έπεται συνέχεια) Φ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η πνεία, ή αθλιότης, ή άτιμία και τό εγκλημα είναι οι άδιάσπαστοι σύντροφοι και πιστότατοι φίλοι της άργίας.

Τό φίλημα είναι τό πύρ τό διατηρούν τον έρωτα άδυστον, ή δε ήδονή τό ύδωρ, όπερ κατασθενύει αυτόν.

Ο πλούσιος όμοιάζει με όρος, τό όποϊον φαίνεται πανταχού και έστάται μετ' ύπερηφανείας. οι δε πτωχοί με σωρείαν άχρύων, τά όποια ή έλαφροτέρα πνοή παρασύρει.

Ο ύποσκελιζων τον άλλον, όπως καταλάβη την θέσιν του, δεν διαφέρει του ληστού του ληστεύοντος τους οδοιπόρους.

Εις τον άπηληπισμένον τά πάντα φαίνονται σκοτεινά και άπαισία, οι δε άνθρωποι ως δαίμονες μαύροι και κατατηραμένοι.

Τό κάτοπτρον, δι' ού δύναμεθα να ιδώμεν άσφαλώς τας διαθέσεις ένός ατόμου, είναι οι λόγοι του.

Ο έχων τό στίγμα επί του μετώπου κλίνει πάντοτε την κεφαλήν προς τά κάτω, δεν δύναται να ιδη τους άνθρώπους και δεν όμιλεί μετ' θάρρους.

Η άμάθεια εις τους άνθρώπους είνε ως ή σκωρία εις τον σίδηρον ή δε παιδεία ως ή λειανσίς, ητις άντανάκλα τό φός και επί των άλλων άντικειμένων.

Κύπρος Γ. Παπαγαγάννης

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετά 300 καλλιτεχνικῶν εικόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Κατὰ μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

Μετ' ὀλίγον ὑπόκωφος κρότος ἤκούσθη καὶ εἶτα τριγμὸς μεταλλικός, διαμέρισμά τι τοῦ βλήματος ἀνεώθη καὶ ὁ Φαϊδῶρ Σάρπ ἐπεράνη ἐντρομος πρὸ τοῦ Φρικουλέ καὶ Γοντράν, οἵτινες ἐκράτουν τὰ πολύκροτα αὐτῶν εἰς χεῖρας.

— Τίνες εἶσθε καὶ τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμῆ; ἤρωτησεν αὐτοὺς μετ' ἀπορίας ὁ Σάρπ.

Ὁ Φρικουλέ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βλήματος.

— Εἴμεθα σύντροφοι τοῦ Μιχαήλ Ὀσιπῶφ, ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀλκίδης Φρικουλέ, μηχανικός καὶ ὁ φίλος μου Γοντράν δὲ Φλαμμερόν, μέλλων γαμβρός σου, οἵτινες ἤκολοῦθαμεν αὐτὸν πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν οὐρανίων κόσμων καὶ ἀνακάλυψιν ὑμῶν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Σάρπ ἠλλοιώθη ἀμέσως καὶ κατέστη πελιδνότατος, μὴ δυνῆσθαι οὐδὲ λείψιν ν' ἀρθρώσῃ.

— Ἐννοεῖται, ἐξηκολούθησε τότε ὁ μηχανικός, ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἐστὶ ἀνωφελής, καὶ δέον ἀμέσως νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, ἄλλως τε.

Καὶ ἀμφότεροι τῷ παρουσίεσαν πρὸ τοῦ μετώπου του τὰ πολύκροτα αὐτῶν.

— Ὁ Μιχαήλ Ὀσιπῶφ καὶ ὁ Φαρενχάιτ, ἐπέειπε τότε ὁ κόμης, σὰς ἀναμένουσιν ἐκεῖ διὰ νὰ τοῖς δώσῃτε λόγον εἰς μερικοὺς μικροὺς λογαριασμοὺς σας, πλὴν ἔχετε πρὸ τούτου νὰ λογαριασθῆτε καὶ μετ' ἐμοῦ.

— Μὴ ὑμῶν; καὶ τί ἔχομεν μαζύ;

— Τὴν Σελήνην, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἀφηρέσατε καὶ τὴν ὁποῖαν τυχαίως ἀνεύρομεν...

— Νομίζω, ὅτι ἡ Σελήνη σὰς ἐξηγήσει τοὺς λόγους, δι' οὓς ἠναγκάσθη νὰ τὴν λάβω μαζύ μου. Ἄν νομίζετε δέ, ὅτι τὴν ἀνεύριτε τυχαίως, ἀπατάσθε, διότι ἐγὼ τὴν ἐγκατέλειψα ἀκριβῶς, ὅτε ἡ περαιτέρω διαμονὴ τῆς μαζύ μου ἦτο ἐπικίνδυνος δι' αὐτὴν καὶ τὴν ἀφῆκα εἰς μέρος, ὅθεν ἐγνώριζον, ὅτι θὰ διήρχετο.

Ὁ Φρικουλέ καὶ ὁ Γοντράν παρετήρουν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως, ὅτε ὁ πρῶτος ἐαυρίζεν εἰς τὰ οὖς τοῦ δευτέρου.

— Μοὶ φαίνεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μᾶς ἐξαγάγῃ ἀπὸ κακὴν ἀμνηχανίαν.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Σάρπ.

— Κατὰ τὴν ἐνταῦθα πτώσιν σας, τῷ λέγει, ἴδετε τὸν Ἡραϊστον, πιστεύετε εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ;

Ὁ Σάρπ κατέστη πελιδνότατος.

— Ὅπως σὰς βλέπω καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ διαβεβαιώσω τὴν ὑπαρξίν του εἰς πάντα ἀμφιβάλλοντα περὶ τούτου.

— Τότε, ἀγαπητὴ κύριε Σάρπ, ὁ Γοντράν καὶ ἐγὼ εἴμεθα φίλοι σας, κρατήσατε τὸν λόγον σας καὶ ἡμεῖς τὸν ἰδὲν καὶ μὴ φοβείσθε.

Ταυτοχρόνως δὲ πάντες συνέσφιζαν τὰς χεῖρας.

— Ἦδη, ἀγομεν πρὸς συνάντησιν καὶ τῶν ἄλλων, εἶπε τότε ὁ Φρικουλέ.

Ἐνῶ δ' ἐπορεύοντο πρώτη ἡ Σελήνη παρατηρήσασα αὐτοὺς, ἔσπευσεν πρὸς προὔπαντήσιν των.

— Τέλος, ἐρχεσθε, τοῖς εἶπε, πόσον μᾶς ἐθέσατε εἰς ἀνησυχίαν!

— Συγγνώμη! ἀγαπητῆ, τῆ ἀπεκρίθη ὁ Γοντράν, εἰργάσθημεν διὰ τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων.

Ἐν τ' αὐτῷ δὲ προσῆλθον καὶ ὁ Ὀσιπῶφ μετὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ, οἵτινες ἐπὶ τῆ θείᾳ τοῦ Φαϊδῶρ Σάρπ εἴμεναν ἐκπληκτοί, ὀπισθοδρομήσαντες ἐν ταῦτ' ἄλλοι δύο βήματα.

Ἀθῶραι δὲ ὁ ἀμερικανὸς ἐχύθη ὡς τίγρις κατὰ τοῦ ἀσπονδοτέρου ἐχθροῦ του, ὅπως τὸν κατασπαράξῃ διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀδόντων του, ὅτε ὁ μὲν Φρικουλέ ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ τοῦ φορέματός, ὁ δὲ γέρον σοφὸς μεσολαβῶν ματαξὺ αὐτῶν.

— Στῆτε, στῆτε, κύριε Φαρενχάιτ, ἀνέκραξε δι' ἐντόνου φωνῆς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοὶ ἀνήκει πρὸ ὑμῶν, διότι ὑπῆρξε ἐχθρὸς μου πρὶν ἢ γίνῃ ὑμεῖρος.

— Ἀδιάφορον, ἀδιάφορον, πρέπει ἀμέσως νὰ τῷ ἐφαρμώσωμεν τὸν νόμον τοῦ Λύντλ, ἀνέκραξεν ἐπανειλημένως μετὰ λύσσης ὁ ἀμερικανός, τὸ τὸν φυλάττομεν;

Πλὴν ὁ Σάρπ στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

— Συγγνώμη, κύριε Ἰωάνθαν, τῷ λέγει, μετὰ θαυμασίας ἐπιτηδειότητος, ἀδίκως μὲ κατηγορεῖτε, ὅτι σὰς ἠδίκησα καὶ κατέστρεψα. Τί σὰς ὑπεσχέθη; Μεταλεία ἀδάμαντος; . . . ἰδοὺ! ἐκράτησα τὸν λόγον μου, ἀφοῦ ἤδη εὐρίσκεισθε ἐπὶ χώρας, ἀπαρτιζομένης καθ' ὅλοκληρίαν ἐξ ἀδάμαντων.

— Δὲν ἐφείλω τοῦτο εἰς σέ, ἄθλιε, κλέπτα, ἀπεκρίθη ὁ

Συνέσφιζαν τὰς χεῖρας

— Δὲν ἐφείλω τοῦτο εἰς σέ, ἄθλιε, κλέπτα, ἀπεκρίθη ὁ

Φαρεναίτη, και ήτο έτοιμος να έπιπέση κατ'αυτού, ότε με-
σολαβούτος του 'Οσιπώφ.

— 'Ο ήλιος αυτός μοι άνήκει, είπεν και δέν θα έπιτρέψω
εις ουδένα να τον περάξω.

— Καί σεις έκδικήσιν ζητείτε από έμέ; υπέλαβεν ο Σάρπ.
'Έχει καλώς, αλλά πριν ή αναλάβητε να κορέσητε τά
μίση σας δι' όσα σας έκαμα, έπιτρέψατε να σας έρωτήσω,
έάν τά αστρονομικά ζητήματα σας ενδιαφέρουσι πάντοτε
ώς και κατά τό παρελθόν.

— Καί προς τί ή έρώτησις αυτή; ήρώτησεν ο σοφός γέρον.
— Διά να σας υποβάλλω μίαν πρότασιν.

— 'Οποιαν;

— Κατά την διάρκειαν των είκοσι ήμερών, καθ' ός έτα-
ξειδουεν παρά τον ήλιον, έπεδόθη εις σπούδαίς περί του
κεντρικού άστέρου του Σύμπαντος μελέτας, αίτινες μοι
έδωκαν την κλειδα πολλών προβλημάτων, άτινα κατέχουσιν
από πολλών αιώων τους αστρονόμους της γής εις βαθυτά-
την άπορίαν. Τάς παρατηρήσεις μου δε ταύτας έσημείωσα
έπί ήμερολογίου, τό όποιον εύχαρίσως σας παραχωρώ, έν
μοι άφήσητε την ζωήν και με προσλάβητε ως συνεργάτην σας.

— Ποτέ! άνέκραξεν ο Φαρεναίτη, ποτέ! κύριε 'Οσιπώφ,
μη δεχθήτε, θα σας άπατήσθ!

'Ο γέρον, την κεφαλήν έχων κεκλιμένην επί του στή-
θους έκέκρετο. Είτα δε μετά συγκινήσεως είπεν

— Φαίδωρ Σάρπ! έν ονόματι της έπιστήμης δέχομαι!

— Τι κάμνετε; άνέκραξεν ο άμερικανός, τάς σημειώ-
σεις αυτές, μετά τον θανατόν του, θα τάς λάβωμεν!

— Τίποτε έν θα λάβωμεν, διότι ουδέν θα ένόησωμεν ά-
νευ αυτού έξ αυτών.

Είτα δε στρεφόμενος προς την Σελήνην και τον κόμητα.

— Καί σεις, τί λέγετε; τοίς είπεν, τον συγχωρείτε δι'
όσα σας έπραξεν;

— Ευχαρίστως, άφου και σεις, πάτερ, τον συγχωρείτε,
άπεκρίθη ή θυγάτηρ του.

— Καί έγώ τον συγχωρώ, επί τω όρω, είπεν ο Γοντράν
να μάς είπη ειλικρινώς τί φρονεί περί του πλανήτου 'Η-
φαιστου.

'Επήλθε άπόλυτος σιωπή επί τη έρωτήσει ταύτη του κό-
μητος, καθ' ήν ήκούσθη ο κρότος της ύψώσεως του λύκου
του πολυκρότου του Φρικουλέ, όστις προς έκπλήξιν πάν-
των προητοίμαζεν αυτό.

'Ο Σάρπ έρίγησεν.

— Είδον, ίδίως όμμασιν, είπεν ούτος, παραχρήμα και
ίβεθαίωθη κατά την προγνωστικήν του Λεθεριέ, ότι ο πλα-
νήτης ούτος διαγράφει περί τον ήλιον τροχιάν 33 ήμερών
και ότι είναι μάλλον νεφέλωδης μάζα ή κόσμος, όπως
οί λοιποί πλανήται.

'Ο 'Οσιπώφ επί τη δηλώσει ταύτη κατέστη ώχρότατος
και πλησιάζων τον κόμητα.

— Συγγνώμην, τω είπε, και όμολογώ ότι έν τη αστρο-
νομία είμαι έτι παιδίον άπέναντι υμών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Τό ήμερολόγιον του Σάρπ.
Διέλευσις πλυσίων του 'Ηλίου και
κάθοδος εις τον 'Αρνν.

Κατά τά συμπεφωνημένα ο Φαίδωρ Σάρπ παρέδωκεν
εις τον Μιχαήλ 'Οσιπώφ τό ήμερολόγιον αυτού, ήτοι ά-
πάσας τάς σημειώσεις αυτού επί των αστρονομικών παρα-
τηρήσεών του, από της ήμέρας, καθ' ήν έγκατέλειψε την
Σελήνην μόνην εις τον 'Ερμήν, μέχρι της πτώσεώς του εις
τον κομήτην.

'Εν πρώτοις όδύρεται διά την μοναξίαν αυτού και είτα
προαισθανόμενος τό τέλος του, λυπείται, ότι θα πείσθ επί
του ήλιου, όπου θα εύρη αίκρότατον θάνατον.

Μετά τούτο περιγράφει την έπιστημονικήν αυτού πο-
ρείαν περί και πλησίον του ήλιου, ένθα ο σοφός γέρον εύ-
ρίσκει πολυτίμους δι' αυτόν πληροφορίας.

Μετά την άνάγνωσιν αυτού πλησιάζει τον τείως άσπον-
δοτερον αυτού ήχθρον και τον συγχωρεί δι' όσα δεινά είχε
μέχρι τούδε υποφέρει, χάριν της έπιστήμης. [Προτρέπει δε
πάντας να πράξωσι τό αυτό.

Μόνος ο 'Ιωνάθαν Φαρεναίτη προσήλθε μετά δυσκολίας
και διά συγκεκριμένης φωνής είπε, ότι προτιμά να άναχω-
ρήσθ διά να μη έμποδίζηται ή έλευθήρα αυτού συνείδησις,
άφου πάντες υπεχώρησαν εις τά συμπεφωνημένα.

'Ο Φρικουλέ τω ύπεσχέθη τούτο ιδιαιτέρως, μόλις πα-
ρουσιασθή ή κατάλληλος εύκαιρία.

— Καί ποτε, φρονείτε, ότι θα παρουσιασθή ή κατά-
λληλος αυτή εύκαιρία; ήρώτησε μετ' ενδιαφέροντος ο άμε-
ρικανός.

— 'Οπόταν ή ούρα του κομήτου μας διέλθη πλησίον
της γής, θα εύρισκώμεθα έν τη άτμόσφαιρα αυτής και τότε.

— Καί τότε; διέκοψεν ο Φαρεναίτη μετ' άνυπομονησίας.

— Τότε εύκόλως δυνάμεθα να κατέλωμεν εις την γε-
νέτειραν δι' άεροστάτου.

— Καί που θα εύρωμεν άερόστατον;

— Έχομεν την σφαίραν μάς, την όποιαν δυνάμεθα να
μετατρέψωμεν και πληρώσωμεν δι' ύδρογόνου, όπερ έν ά-
φρονία εύρίσκειμεν ένταύθα.

— Καί ποτε νομίζετε, ότι θα φθάσωμεν εις την γήϊνον
άτμόσφαιραν;

— Μετά τρεις μήνας άκριβώς, αλλά δέν δυνάμεθα να
έργασθώμεν από τούδε, διότι επί τινα καιρόν θα μένωμεν
άδρανείς, ήναγκασμένοι όντες να εισέλθωμεν εις τό ύδωρ,
όταν πλησιάζωμεν τον ήλιον, ίνα μη κώωμεν υπό της με-
γάλης θερμότητος αυτού. 'Οπόταν δε διέλθωμεν τό περιήλιον
και άρχίσωμεν να άπομακρυνώμεθα αυτού, τότε έσται και-
ρός της έργασίας ταύτης.

'Ο άμερικανός, Φρικουλέ και Γοντράν έσφιγξαν άμοιβαίως
τάς χείρας και συνεφώνησαν, ίνα μη διακοινώσωσι τό σχέ-
διόν των εις ουδένα άλλον.

Μετ' όλίγον έπλησίασαν αυτούς ο 'Οσιπώφ και ο Σάρπ,
οίτινες άδελφικώς πλέον συζητούν περί των φωτεινών
προβολών του ήλιου. 'Ο Σάρπ διςχυρίζετο, ότι αυτάι προ-
ήρχοντο έκ των έσθων του ήλιου έκπεμπομένων ύδρογόνων
άερίων, άτινα πάλιν έπανέπιπτον επί του ήλιου. 'Ο δε 'Ο-
σιπώφ ύπεστήριζε τό έναντίον, όπερ έξήγει την έξάντλησιν
των ήλιακών ύλών και συνεπώς την κατάσβεσιν αυτού.

Τήν έπαύριον είχαν πολυ πλησίασθ τον ήλιον και έτρεξαν
πάντες προς τον γέροντα σοφόν, όστις τοίς έκάλει να θαυ-
μάσωσι τό σπάνιον και λαμπρόν φαινόμενον, της έκπομπής
προβολών από του κεντρικού άστέρου, έκ του πλησίον.

— Μέγας θεός! άνέκραξεν έν τω θαυμασμώ του ο γέ-
ρων, και είτα εισώπησεν.

'Απασα ή δυτική πλευρά του ήλιου 'εφαίνεται' διατε-
λουσα έν φανταστικώ έμπρησμώ. Παμμεγίθεις διάπυροι
φλόγες έξήρχοντο έκ των σπλάγγων αυτού, πολλών χιλιά-
δων χιλιομέτρων μήκους, άπας δε ο έναντι όρίζων κατελαμ-
προύετο υπό του άπλήτου φωτός.

Μετ' ου δε πολυ ή έκπομπή αυτή των φλογών βαθμη-
δόν κατεπραύνετο, μέχρις ότου έντελώς κατέπαυσεν, ο δε
ήλιος επανέλαβε την συνήθη αυτού όψιν.

Τότε ο Γοντράν τη υποδείξει του Φρικουλέ έδήλωσεν, ότι
συνείχε των ύπολογισμών του, έμελλον να διέλθωσι
230,000 λούγας πλησίον του ήλιου, και ότι όπως άπο-
φύγωσι τον κίνδυνον της καταστροφής των έν τη ήλιακή
πυρά, ήθεώρει καλόν να εισέλθωσιν έντός της έκ σελήνιου
σφαιρας των, άφου πρώτον μεταφέρωσιν αυτήν έντός του
ύδατός.

Πάντες συνεχάρησαν τον κόμητα επί τη προνοητικήν αυ-
τών σκέψη και άμέρως επελήθησαν του έργου.

Διά της έτοιμότητος δε και έπιτηδειότητος του Φρικουλέ
ή έπιβίβασις και βύθισις αυτών έν τω ύδατι έγινετο τα-
χέως και πανυ έπιτυχώς.

'Οτε δ' εύρίσκον το έν τη θέσει ταύτη ζωηρά έγινετο συζη-
τησις μεταξύ του 'Οσιπώφ και του Σάρπ περί της πορείας
του κομήτου μετά την άπομακρύνσιν αυτού από του περι-
ηλιου, παραδεχθέντων, ότι ούτος θα λάβθ την προς την
τροχιάν του 'Αρεως πορείαν.

— Διάβολε! άνέκραξε τότε ο Φαρεναίτη, άντι να
πλησιάζωμεν την γήν, άπομακρυνώμεθα αυτής;

— Έχομεν λάθος εις τοίς ύπολογισμούς μάς, τω έσύρι-
ξεν εις τό ούς, ο Γοντράν.

— Μοι φαίνεται, ότι αιωνίως οι ύπολογισμοί μας θα σφάλ-
λωσιν, τόσον οι έμοι δια τον Σάρπ όσον οι ίδιοι σου δια την
Σελήνην, έν δέν σκεφθώμεν διαφοροτρόπως και έρωμένως,
τω απήνησεν ο άμερικανός.

Μετά δεκαπέντε ήμερών πορείαν ούτω, ο 'Οσιπώφ έδή-
λωσε τοίς συντρόφοις του, ότι ο κομήτης βαδίζει προς τον
πρώτον δορυφόρον του 'Αρεως, τον Δειμόν και ότι είδει να
προετοιμάσωσι τό άερόστατον έγκαίρως.

Τούτου δε γενομένου ο 'Οσιπώφ μετά δύο ήμέρας τοίς
άνγγειλεν ότι ο Δείμος δέν φαίνεται πλέον και ότι άντι
αυτού διακρίνεται ο δεύτερος δορυφόρος του 'Αρεως ο Φόβος.

— Καλήτερον, είπίπεν ο Σάρπ, διότι τότε θ' άπέχο-
μεν μόλις 6,000 χιλ. του 'Αρεως και εύκόλυτερον θα δυ-
νάμεθα να πηδήσωμεν επ' αυτού.

— Να πηδήσωμεν επ' αυτού, συνεπλήρωσεν ο άμερικανός,
και από εκει εις την γήν!

— Πολλά πηδήματα θα κάμωμεν δια να φθάσωμεν έως
εκει, προσέθηκεν ο Φρικουλέ.

(Έπειτα συνέχεια)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Φέρε, ο αύρα ποτιάς, εις καλαία τεμένη,
Λείψαν' αρχαίου έρωτος, ζωή στεφανωμένη.
Φέρε, τα κρύνα του άφρου που σβύουν στ' άκρογιάλι,
Νάνα σκοπός του τραγουδιού, που θ' άρχινήσω κάλι.
Καθώς και πριν, σαν άφησε στης θάλασσας την άκρη,
Σε κάθε άφρου σταλαγματιά, και κρυσταλλένο δάκρυ.

Φέρε! τό δάκρυ, στέρεψε, κ' είν' παραπόνου ήχος,
Τώρα ή κάθε μου γραμμή, ο κάθε μου ο στίχος,
Δέν φάλλω της ανόξεως τό ρόδο, δέν τό φάλλω!
'Εκείνο έκλινεν άλλου, δέν θα ζητήσω άλλο!
Της δάφνης φάλλω μοναχά έρωτωμένο κλώνον,
Την λήθην τόσων λογισμών, τον παρελθόντα χρόνον;

'Ησυχα έρύσα, άπαλά στα μαύρα τά μαλλιά της
Τό αγέρι και μου έφερνε τοίς όρκους της άπάτης.
Αυτό, αυτό μου έλεγε την ύπαρξιν εκείνης,
'Απατεώνας καλλονής, της λατρευτής οδύνης.
'Απατηλή ύπόσχεσις και λήθη φρικαλέα,
Του όρκου ήτο σύμβολο' ω δωρεά γεγγαία!

Γενναία! όχι! ο δειλός τό πάθος δέν γνωρίζει,
'Όσον τό τρέφει ο καιρός και στη ψυχή άνθίζει!
'Εκείνη ήτο, σήμερα να άρνηθώ δέν μέλλω,
Τό ο, τι γθές ελάτρευα και να λατρεύω. θέλω.
'Ητο βωμός ύπάρξεως, βωμός έρωτωμένος,
Μοι ήτο θεϊον όνειρον, θεός ένσαρκωμένος.

Τήν είδον! όλη καλλονή, μεϊδιάμα και χάρις,
Πώς την ήγάτω άγγελοι την δυστυχή έθάρρσις.
'Ότι εκήτουν ύψηλά την κόρην να άρπάσουν.
'Ω! με τοιαύτην καλλονήν και τί δέν ανταλλάσουν!
Κρίμα! εκείνη έστρεψε τά βλέμματα μιά μέρα,
Και εις την γήν κατέπεσεν άπ' τον ύψηλόν αϊθέρα.

'Ακόμα είνε! δίκαιε Θεέ σου έσο μάρτυς,
Μία της λήθης καν σταγόν, άν σκέψεις τις άντάρσις
Με έσειρε προς τό βαθύ του φεύδους μεγαλειό!
'Ακόμα είνε! σιωπή, τά χέλλη μου άς κλείω!
Μοι είνε άγνωστος! Θεέ! και άν τοιαύτη ήτο,
Δι' άγνωστόν της έραστήν δέν θα συνεναινετό!

Μίαν πρώταν έξαφνα δέν ήθελε ζυγνήσει,
Και με μεϊδιάμα γλυκύ δέν ήθελε ζητήσει,
Ευδαίλωντος παλμού την ταραχήν να έβρη;
Ευδαίμων όστις ταραχήν τοιαύτην δέν ήξεύρει!
Με βλέμμα καϊόν και φωνήν και όψιν τεθλιμμένην,
Πνοήν δέν θα εισέπνεε με πάθος μυρωμένην;

Φεβ! είμαι τέκνον του Βορρά, κ' εις κάθε τρικυμιάν,
Περνώ άφρους και κύματα ζητών την έρημιάν!
Και ένψ μόνος, ναυαγός συντετριμμένος, μένω,
Αυτήν βρυβάζω, ύψηλά σ' τοίς ουρανοίς διαβαίνω.
Δέν κλαίω! ω! τό δάκρυον με άπηρηνήθ πλέον!
'Ακόμα γθές διέτρεχα τοίς βρυβασμούς μου κλαίων!

'Εγέρθητι, άγαπητή σκιά του παρελθόντος!
'Εγέρθητι! σ' αναζητά εις μνήμα φθισάντων
Τό δάκρυ, ίσως δυνηθής να επιφέρης κάλιν,
Φύλλα ίτέας κίπτοντα, εις έραστου άγκάλην!
'Ισως τό βλέμμα συμπαθέσ, γοργόν έναντισση,
Και έκ του ύψους δυνηθή αυτήν να συγκινήσθ!

Νέινος

RISPOSTA

La musa mia carissimo
Ch' era da lungo muta
Lascia il tacer, e candida
Con versì vi saluta.

Lasciate caro il piangere,
Sempre così é il mondo,
Deh! tutti lo conoscono
Ed io pure ch' é tondo!

G. A. POLITIS.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΙΣ"

Η. Ο. 'Α λ ι β έ ρ ο ν. 'Επιστολή έλήθη. 'Αναμένομεν ως
γράφετε. — Κ. Μ. Κ ά τ ρ ο ν. Φύλλα σας άπεστέλλωμεν. Χρή-
ματα έλήθησαν. Ευχαριστούμεν. — Θ. Π. Κ ό μ η ν. Συνδρομή
σας έλήθη. Αριθμός λαχείου σας 244 ο δεξιό άποδεξιάς σας αριθ-
μός. — Σ. Π. Γ α ρ γ α λ ι ά ν ο υ. Δύοσις άφίκοντο όλίγον βρα-
δέως. 'Έχει καλώς. — Γ. Β. Μ ή λ ο ν. Συνδρομή σας έλήθη.
Ευχαριστούμεν. 'Απέδειξε άπεστάλη σην αριθμώ λαχείου σας. —
Γ. Φ. Μ ε σ σ ή ν η ν. 'Επιταγή έλήθη. Ευχαριστούμεν. Γαλ-
λικόν μυθιστόρημα άπεστέλλωμεν ταχυδρομικώς. 'Αναμένομεν έκ-
καθάρσιον. — Α. Ξ. Δ α ρ δ α ν έ λ ι α. 'Επιστολή και φρ. 23
έλήθησαν. 'Απέδειξε άπεστάλη και έγράψαμεν. — Α. Α. Χ ε-
λ ο υ ά ν. Χρήματα έλήθησαν. Ευχαριστούμεν. Γράφομεν. — Β.
Σ. 'Α λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α ν. Χρήματα έλήθησαν. Παραγγελία
άποστέλλεται. — Ε. Φ. Κ έ ρ κ υ ρ α ν. Συνεστημένη έλήθη.
'Έχει καλώς. Γράφε μου. Ευχαριστούμεν. — Π. Α. Π α ρ ι σ ι-
ο υ ς. 'Έχει καλώς. Ταχυδρομικώς έν έκτάσει.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

101. Αίνιγμα.
Δύο είμεθα και αι δύο άδελφαί!
'Από τον πατέρα λίαν άγαπηταί.
Μία όμως άποθήσκει και άλλη ζή.
Και αυτή άν κοιμηθή, τό παν θα χαθή.
102. Αίνιγμα.
'Ανω της κόμης σου βασίλειον
'κ' έόσω ζής σε προστατεύω.

μήπως βραχῆς και ζεσταθῆς
και εἰς θάνατον κατευθυνθῆς.

103. Αἶνεγμα.

Αἱ μὲν γυναῖκες δι' ἐμοῦ διχστομοῦν τὰ ρούχα
Πολλάκις ὅμως κατ' ἐμοῦ μεγάλην ἔχουν φούρκα.

N. Πάνος.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 26 αἰνεγμάτων.

91. Τετραγώνον γραμμάτων.

Κ Α Λ Ο Σ
Α Χ Ε Ι Μ
Λ Ε Υ Κ Η
Ο Ι Κ Ο Ν
Σ Μ Η Ν Η

*Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κ.κ. Ν. Πέρδικας ἐκ Σύρου
και Λεων. Πορφυρόπουλος ἐκ Μασσαλίας.

92 Ἀντιστροφή Ἀσία—αἶσα.

*Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Χ. Δρακόπουλος, ἐξ Ἀθηνῶν και Λ. Πορφυρόπουλος ἐκ Μασσαλίας.

91. Αἶνεγμα. Ὀδοὺς—οὐς—ὄς.

*Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Χ. Δρακόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν και Ν. Πέρδικας ἐκ Σύρου.

96. Αἶνεγμα. Φωλεὰ μυρμηκῶν.

Οὐδεὶς ἔλυσεν.

I. ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Κατὰ γλαφυράν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ΠΑΥΛΟΥ ΓΡΑΤΣΙΑΤΟΥ

Προσεχῶς ἐκδίδεται ἐν τῶν μεγαλοεργημάτων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τοῦ γιγαντιαίου ἔργου τοῦ Ὀμήρου τῆς Ἀγγλίας ΜΙΛΤΩΝΟΣ, τοῦ

ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Πᾶν ὅτι μέγα και ὕψηλόν γλυκὺ και ἠναρμόνιον, ἄγριος και ἀπροσίτου μεγαλείου ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐμπνευσθῆ ἀνθρώπινος νόσος, ἐνυπάρχει εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἐντὸς τοῦ ἀριστοτεχνήματος τοῦ μετὰ τὸν Ὀμηρον μεγίστου τῶν ποιητῶν τοῦ κόσμου Μίλτωνος. Ὁ «Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος» εἶναι ἐκ τῶν ἀριστοτεχνημάτων τὰ ὁποῖα μόνον κατὰ χιλιετηρίδας παράγει ἡ ἀνθρωπότης. Μετὰ τοῦ εὐαγγελίου και τῆς ΙΛΙΑΔΟΣ, ὀρεῖται πᾶς ἀνθρωπος, νοῶν τί ἐστὶ μέγα και τέλειον νὰ ἔχη πάντοτε τοῦ Μίλτωνος τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον». Ὁ μέγας φιλόσοφος Κάρλαϊλ εἶπεν ὅτι ἐὰν ὁ ἀνθρωπος εἶχε καιρὸν εἰς τὸν βίον του νὰ ἀναγνώσῃ δύο μόνον βιβλία, τὸ ἐν ἔκρεπε πάντοτε νὰ ᾔηε ὁ «Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος».

Ὁ «Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος» ἐκδοθήσεται κατὰ φυλλάδια δεκάλεπτα ἕκαστον δὲ φυλλάδιον θὰ φέρη και μίαν εἰκόνα τοῦ ἐξόχου Doré. Τὸ ὅλον ἔργον θέλει ἀπαρτισθῆ ἐκ 40—50 φυλλάδιων. Ἐγγράφονται συνδρομηταὶ προπληρωτέως δι' ὅλον τὸ ἔργον ἀντὶ 4 δραχμ. μόνον, ἐκ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντὶ φρ. χρ. 4. παρὰ τῷ ἐκδότη Α. Φέξη και παρ' ἡμῶν.

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

N. ΠΑΝΑΓΟΥ ΚΑΙ Δ. ΦΟΥΣΑΡΑ

Ἰδρυθὲν ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ τῷ 1886

Ἀγγέλικο ὑδύποτον και γευστικώτατον.

Ζαμάικα «St Georges».

Βερμούτ, Ἀμέρ, Φερνέτ, Ἀψέντ.

Ἡδύποτα (Liqueurs) διάφορα, μπανάνα, ἀνιζέτ

Μαρασκίνο, βενεδικτίνη, κακάο, ἀνανάς,

κερασὸ σατράζ, κίνα, μέντα, ροσόλιον,

τριαντάφυλλον, πικρὸν κτλ. κτλ.

Μεγάλη παρακαταθήκη ἐξ ὄλων τῶν εἰδῶν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΗΝΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Μουσῶν, ἀριθ. 1.

Πλατεῖα συντάγματος

Ἔργασια τελειοτάτη. Περιποίησης ἑκτακτος. Καθαριότης εἰς τὸ ἕπακρον. Προθυμία ἀπαράμιλλος.

Τὸ κατάστημα διαθέτει εἰδικὸν τεχνίτην διὰ τὴν κόμωσιν τῶν κυριῶν και τὴν κατ' οἶκον περικόσμησιν.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

διὰ τούτους νέους συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως».

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1896 λαμβάνουσι και τὴν νεωστὶ ἐκδοθεῖσαν δίτομον και μετὰ 135 καλλιτεχνικώτατων εἰκόνων κεκοσμημένην *Μυθολογίαν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος*.

Οἱ μὲν τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἀντὶ δρ. 15.

Οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀντὶ φρ. 15.

Ἐλευθέραν παντὸς ταχ. τέλους, συμπεριλαμβανομένης ἐν τῇ τιμῇ ταύτῃ και τῆς συνδρομῆς τῆς «Φύσεως» και τῆς ἀξίας τῶν δύο τεύχων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Η ΔΑΜΠΕΛΟΣ

ΓΕΩΡΓ. Α. ΚΟΥΤΣΙΚΟΥ

ΕἰΝ ΒΟΛΩ

Εἰς τὸ κάλλιστον και καθ' ὄλους τούτους κανόνας τῆς τέχνης κατάστημα τοῦτο κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ και πωλοῦνται εἰς τιμὰς συμπεφυτάτας, οἶον Κονιάκ φουμι, οὐζο, μαστίχα, σατράζ, κερασὸ, ἄψέντ, φερνέτ, κακάο ζαμάικα κτλ. Ποιότης γεῦσις ἐξαιρετος, χρῶμα, φυσικώτατον, διαύγια ἐντελής.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Σα

παρὰ τὴν Καπνικαρέαν ἀριθ. 7. Ὀδὸς Ἐρμού

Πωλοῦνται ὑφάσματα ἀγγλικῆς στερεότητος και παρισιανῆς φιλοκαλίας εἰς τιμὰς πολὺ συμπεφυτάτας, ὡς και χαρτέδες, λινά, περκάλια, διμῆτα, βατίστες κτλ.

Τοκάκια χαρτὶ μονοκόμματα δρ. 6,25

Χαρτέδες μετὸν πῆχυν λεπτ. 40

ΜΕΤΑΞΟΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Ὀδὸς Φιλελλήνων

Ἀπαράμιλλα μεταξοῦρη καλλιτεχνήματα βραβευθέντα εἰς τὰς παγκοσμίους ἐκθέσεις Σικάγου και Παρισίων., Ποικίλα και πολυτελῆ μεταξοῦτὰ ὑφάσματα διαφόρων εἰδῶν. Πάντα τὰ εἶδη τῆς ἐλληνικῆς μεταξοῦφαντουργίας εὐρίσκονται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταστήματι εἰς τιμὰς μετριωτάτας.

ΝΕΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Στοῦ Μελά ἀρ. 15—17

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ

ΝΕΑ ΕΙΔΗ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Τιμαὶ λίαν συγκатаβατικά.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

M. X. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

16 ἀριθ. — Ὀδὸς Ἀριστείδου — ἀριθ. 16

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους βιβλιοδετικὴν ἔργασίαν, ἀπὸ ἀπλῆς συρραφῆς μέχρι πολυτελεστάτου δι' αἰθούσας δεσμάματος, Δέχεται παραγγελίας καταστίχων παντὸς σχεδίου και ἀγγλοαμερικανικοῦ συστήματος.

Τιμαὶ ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὴν «Φύσιν» ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς ὁδὸς Ὀμήρου, ἀριθ. 13. Εἰς πάντα νέον συνδρομητὴν δωρεῖται και ἓν βιβλίον.

Ἐκ τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ